

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 11.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392908864/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

hun en stor Bog frem og nu halvt læste og halvt fortalte hun om en Ridder, der hed Åge, og en Pige, der hed Else, om Ridderen, som døde, og Pigen, som græd over ham. Og Ridderen hørte i Jorden, at hun græd, og kom tilbage til hende og sagde: «Else, du må ikke græde mere, ti hver Gang, du græder, fyldes min Kiste med Blod, men hver Gang, du danser og ler, bliver den fuld af røde Roser.» Men Pigen tog en Guldkam op og redte hans lange, gule Hår, og før hver Gang, hun redte, græd hun, ihvad han så sagde, og da Hanerne galede, og han måtte tilbage til Graven, fulgte hun med ham gennem den sorte Skov lige til Kirkegården. Men der fik hun hende til at se op mod Morgensolen, og imens gæmte han sig i Graven.

Ved det klare Lysskær fra Ovnen viste Moder ham det Hele i Frølich's store Billedbog, hvor det var livagtigt fremstillet: på det første Blad græd Else, på det andet vilde hun hjælpe Åge at bære Kisten, men på det sidste vendte hun sig fra ham og så op mod Solskiinet, mens han alene gik i sin Grav. Det var alt sammen meget skønt.

«Holdt Else så op at græde?» spurgte han.

Moder så stift på ham: «Nej, hun gjorde ikke, men derfor døde hun også.»

Tue gøs: «Døde —»

«Ja, og kom ned i Jorden til ham, for Else må glemme Åge, hvis hun skal leve.» Der blev en Pavse. Tue sad med Hovedet ind til Moders Bryst og så hen på Kakkellovnsilden, hvis røde Skær glødede over Tæppets Blomsterbed. Han tænkte på den stakkels Åge og Else — Else var alligevel god, så trofast hun var — hun vilde hjælpe Åge at bære Kisten, men derfor — uh nej — Else må glemme Åge —

Døren gik ovre i den store Stue.

«Fa'r!» råbte Tue.

«Ja, nu kommer Fa'r,» Moder rejste sig hurtigt.